Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (prvi senat)

z dne 22. marca 2017 *

„Znamka Evropske unije — Postopek za razveljavitev — Besedna znamka Evropske unije The Specials — Resna in dejanska uporaba — Člen 51(1)(a) Uredbe (ES) št. 207/2009 — Soglasje imetnika znamke — Člen 15(2) Uredbe (ES) št. 207/2009“

V zadevi T-336/15,

Windrush Aka LLP s sedežem v Londonu (Združeno kraljestvo), ki jo zastopata S. Malynicz, QC, in S. Britton, solicitor,

tožeča stranka,

proti

Uradu Evropske unije za intelektualno lastnino (EUIPO), ki ga zastopa J. Crespo Carillo, agent,

tožena stranka,

druga stranka v postopku pred odborom za pritožbe pri EUIPO, intervenient pred Splošnim sodiščem, je

Jerry Dammers, stanujoč v Londonu, ki ga zastopajo C. Fehler, solicitor, H. Cuddigan in B. Brandreth, barristers,

zaradi tožbe zoper odločbo prvega odbora za pritožbe pri EUIPO z dne 18. marca 2015 (zadeva R 1412/2014-1) v zvezi s postopkom za razveljavitev med družbo Windrush Aka in J. Dammersom,

SPLOŠNO SODIŠČE (prvi senat),

v sestavi I. Pelikánová, predsednica, V. Valančius (poročevalec) in U. Öberg, sodnika,

sodna tajnica: J. Weychert, administratorka,

na podlagi tožbe, vložene v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 25. junija 2015,

na podlagi odgovora na tožbo, ki ga je EUIPO v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložil 20. novembra 2015,

na podlagi odgovora na tožbo, ki ga je intervenient v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložil 20. novembra 2015,

na podlagi obravnave z dne 6. decembra 2016

* * Jezik postopka: angleščina.

izreka naslednjo

Sodbo

Dejansko stanje

1 Intervenient, Jerry Dammers, je 27. julija 2005 pri Uradu Evropske unije za intelektualno lastnino (EUIPO) na podlagi Uredbe Sveta (ES) št. 40/94 z dne 20. decembra 1993 o znamki Skupnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 17, zvezek 1, str. 146), kakor je bila spremenjena (nadomeščena z Uredbo Sveta (ES) št. 207/2009 z dne 26. februarja 2009 o blagovni znamki Skupnosti (UL 2009, L 78, str. 1)), pod številko 3725082 registriral besedno znamko Evropske unije The Specials.

2 Proizvodi in storitve, za katere je bila registrirana zgoraj navedena znamka Evropske unije, so spadali v razrede 9, 16, 25 in 41 Nicejskega aranžmaja o mednarodni klasifikaciji blaga in storitev zaradi registracije znamk z dne 15. junija 1957, kakor je bil revidiran in spremenjen, ter so za vsak posamezen razred ustrezali temu opisu:

— razred 9: „Znanstveni, pomorski, geodetski, fotografski, kinematografski, optični, tehtalni, merilni, signalizacijski, kontrolni (nadzorni), reševalni ter učni aparati in instrumenti; aparati in instrumenti za prevajanje, preklapljanje, transformiranje, akumuliranje, regulacijo ali kontrolo električne energije; aparati za snemanje, prenos in reprodukcijo zvoka in slike; magnetni nosilci podatkov, snemalni diski, gramofonske plošče; prodajni avtomati in mehanizmi za aparate na žetone; registrske blagajne, računski stroji, oprema za obdelavo podatkov in računalniki; gasilni aparati“;

— razred 16: „Pakiranje zgoščenk, avdio trakov in digitalnih vsestranskih diskov; fotografije, tiskarski izdelki in znaki, v obliki ovitkov, knjižic in etiket za zgoščenke, avdio trakove in digitalne vsestranske diske; fotografije, tiskarski izdelki in znaki za izdelavo plakatov“;

— razred 25: „Oblačila, obutev in pokrivala“;

— razred 41: „Izobraževanje; usposabljanje; zabava; športne in kulturne dejavnosti“.

3 Tožeča stranka, družba Windrush Aka LLP, je 30. oktobra 2012 vložila zahtevo za razveljavitev zgoraj navedene znamke Evropske unije na podlagi člena 51(1)(a) Uredbe št. 207/2009 za vse proizvode in storitve, navedene v točki 2 zgoraj, ker naj se ta znamka ne bi resno in dejansko uporabljala.

4 Oddelek za izbris je z odločbo z dne 17. marca 2014 zahtevi za razveljavitev delno ugodil. Sporno znamko je razveljavil glede proizvodov in storitev, navedenih v točki 2 zgoraj, razen glede „[avdio-video] zgoščenk“ in „naložljivih elektronskih publikacij“ iz razreda 9, za katere je ohranil veljavnost registracije sporne znamke.

5 Tožeča stranka je 19. maja 2014 na podlagi členov od 58 do 64 Uredbe št. 207/2009 pri EUIPO vložila pritožbo zoper odločbo oddelka za izbris v delu, v katerem je bila z njo ohranjena veljavnost registracije sporne znamke za proizvode, navedene v točki 4 zgoraj.

6 Prvi odbor za pritožbe pri EUIPO je z odločbo z dne 18. marca 2015 (v nadaljevanju: izpodbijana odločba) pritožbi delno ugodil. Odločbo oddelka za izbris je razveljavil v delu, v katerem je bila z njo ohranjena veljavnost registracije sporne znamke glede „naložljivih elektronskih publikacij“ iz razreda 9, in to znamko razveljavil za te proizvode. Vendar je ta odbor potrdil veljavnost sporne znamke glede „[avdio-video] zgoščenk“ iz razreda 9, ker naj bi tretja oseba to znamko uporabljala s soglasjem intervenienta ter ker naj bi šlo za resno in dejansko uporabo te znamke za navedene proizvode.

Predlogi strank

7 Tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj:

— izpodbijano odločbo razveljavi;

— EUIPO naloži plačilo stroškov.

8 EUIPO in intervenient Splošnemu sodišču predlagata, naj:

— tožbo zavrne;

— tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

Pravo

9 Tožeča stranka v utemeljitev tožbe navaja en sam razlog, ki se v bistvu nanaša na kršitev člena 15(2) Uredbe št. 207/2009, ker naj bi odbor za pritožbe nepravilno ugotovil, da je intervenient veljavno soglašal s tem, da tretja oseba uporablja sporno znamko v smislu te določbe.

10 Opozoriti je treba, da člen 51(1)(a) Uredbe št. 207/2009 v bistvu določa, da se pravice imetnika blagovne znamke Evropske unije razveljavijo na podlagi zahteve pri EUIPO, če se znamka v neprekinjenem obdobju petih let v Evropski uniji ni resno in dejansko uporabljala za proizvode in storitve, za katere je bila registrirana, in za njeno neuporabo ni upravičenih razlogov.

11 V zvezi s tem člen 15(2) Uredbe št. 207/2009 določa, da se šteje, da uporaba znamke s soglasjem imetnika pomeni uporabo s strani imetnika.

12 Najprej je treba navesti, da tožeča stranka v tožbi ni izpodbijala presoje odbora za pritožbe, da se je sporna znamka resno in dejansko uporabljala v zvezi z „[avdio-video] zgoščenkami“ iz razreda 9.

13 Vendar je na obravnavi trdila, da je znesek nadomestil, ki so bila intervenientu plačana za uporabo sporne znamke in ki jih je intervenient predložil EUIPO, prenizek, da bi bila dokazana resna in dejanska uporaba sporne znamke. To trditev je treba zavrniti kot nedopustno, saj se želi z njo na obravnavi prvič izpodbijati presoja odbora za pritožbe glede resne in dejanske uporabe sporne znamke. Ni namreč mogoče šteti, da ta trditev pomeni razširitev tožbenega razloga, ki se nanaša na kršitev člena 15(2) Uredbe št. 207/2009, ali da je z njim tesno povezana.

14 Iz navedenega izhaja, da mora Splošno sodišče odločiti samo o vprašanju, ali se je sporna znamka za te proizvode resno in dejansko uporabljala s soglasjem intervenienta, v smislu člena 15(2) Uredbe št. 207/2009.

15 Tožeča stranka v utemeljitev edinega tožbenega razloga navaja pet očitkov.

Prvi očitek: neupoštevanje člena 15(2) Uredbe št. 207/2009

16 Tožeča stranka trdi, da je odbor za pritožbe v izpodbijani odločbi nepravilno navajal člen 15(1)(a) Uredbe št. 207/2009, pri čemer ta določba za razliko od člena 15(2) navedene uredbe ni bila upoštevna za odločanje o zadevnem primeru.

17 V skladu s členom 15(1)(a) Uredbe št. 207/2009 se resna in dejanska uporaba znamke dokazuje tudi z njeno uporabo v obliki, ki se glede na obliko, v kateri je bila registrirana, razlikuje v elementih, ki ne spreminjajo razlikovalnega učinka navedene znamke v obliki, v kateri je bila registrirana.

18 Namen te določbe, ki se izogiba temu, da bi se nalagala stroga skladnost med obliko, v kateri se znamka uporablja, in obliko, v kateri je bila registrirana, je imetniku znamke omogočiti, da znak pri gospodarskem izkoriščanju spremeni tako, da se brez vpliva na razlikovalni učinek omogoči boljše prilagajanje znaka zahtevam trgovanja in oglaševanja zadevnega blaga ali storitev. Stvarno področje uporabe te določbe mora biti v skladu z njenim namenom omejeno na položaje, v katerih ima znak, ki ga je imetnik znamke konkretno uporabil za označevanje blaga ali storitev, za katere je bila ta znamka registrirana, obliko, v kateri se ta ista znamka gospodarsko izkorišča (glej sodbo z dne 10. decembra 2015, Sony Computer Entertainment Europe/UUNT– Marpefa (Vieta), T-690/14, neobjavljena, EU:T:2015:950, točka 31 in navedena sodna praksa).

19 V obravnavanem primeru ni sporno, da vprašanje morebitne uporabe sporne znamke v obliki, ki se razlikuje od oblike, v kateri je bila registrirana, ni bilo predmet spora pred oddelkom za razveljavitev in pred odborom za pritožbe.

20 Poleg tega se stranke strinjajo, da je moral odbor za pritožbe na podlagi člena 15(2) Uredbe št. 207/2009 odločiti o tem, ali je intervenient soglašal z uporabo sporne znamke s strani tretje osebe, in da odbor za pritožbe z navajanjem člena 15(1)(a) Uredbe št. 207/2009 ni navajal določbe, ki je upoštevna v zvezi s tem.

21 Vendar je treba ugotoviti, da je odbor za pritožbe v točkah od 38 do 45 izpodbijane odločbe proučil, ali je intervenient dal soglasje za to, da sporno znamko uporablja tretja oseba. S tem namenom je namreč razlagal pogodbo, na katero se je sklicevala tožeča stranka, ki jo je intervenient skupaj z drugimi umetniki sklenil z založbo plošč 8. junija 1979 (v nadaljevanju: pogodba z dne 8. junija 1979), da bi ugotovil, ali je iz te pogodbe razvidno, ali je intervenient soglašal s tem, da ta založba plošč uporablja ime glasbene skupine „The Specials“. V zvezi s tem je ugotovil, da je navedena založba plošč to ime uporabljala s soglasjem intervenienta.

22 Zato je treba šteti, da je odbor za pritožbe odločil o vprašanju, ki mu je bilo postavljeno, in sicer ali je intervenient soglašal z uporabo sporne znamke s strani tretje osebe, in da je za to uporabil člen 15(2) Uredbe št. 207/2009.

23 Iz navedenega izhaja, da to, da je odbor za pritožbe namesto člena 15(2) Uredbe št. 207/2009 navajal člen 15(1)(a) te uredbe, pomeni povsem formalno napako, ki ni vplivala na izid presoje, ki jo je odbor za pritožbe opravil v zvezi z vprašanjem, ki mu je bilo postavljeno.

24 Prvi očitek je treba torej zavrniti.

Drugi očitek: kršitev pojma soglasja kot avtonomnega pojma prava Unije

25 Tožeča stranka zatrjuje, da odbor za pritožbe s tem, da pri presoji, ali je intervenient soglašal s tem, da tretja oseba uporablja sporno znamko, ni upošteval člena 15(2) Uredbe št. 207/2009, ni upošteval dejstva, da je treba navedeni pojem soglasja za uporabo iz te določbe razlagati izključno na podlagi prava Unije. V zvezi s tem naj bi se odbor za pritožbe za zavrnitev argumentov tožeče stranke nepravilno oprl na neobstoj odločitev High Court of Justice (England and Wales) (višje sodišče (Anglija in Wales), Združeno kraljestvo), ki je podalo razlago upoštevnih določb pogodbe z dne 8. junija 1979.

26 Poleg tega naj bi odbor za pritožbe po navedbah tožeče stranke napačno razlagal nekatere določbe pogodbe z dne 8. junija 1979, ker ni upošteval, da je ta pogodba določala prenos vseh pravic v zvezi z uporabo imena glasbene skupine „The Specials“, ki se nanašajo na glasbene posnetke te skupine, na tretjo osebo.

27 Na prvem mestu je treba glede argumenta tožeče stranke, da odbor za pritožbe pojma soglasja za uporabo ni presojal izključno na podlagi prava Unije, ugotoviti, da temelji samo na predpostavki, da navedeni odbor pri presoji, ali je intervenient podal soglasje za to, da sporno znamko uporablja tretja oseba, ni upošteval člena 15(2) Uredbe št. 207/2009. Kot pa je bilo navedeno v točki 22 zgoraj, so bili preudarki odbora za pritožbe v zvezi s tem vprašanjem podani na podlagi člena 15(2) Uredbe št. 207/2009.

28 Poleg tega je odbor za pritožbe v točki 40 izpodbijane odločbe navedel, da je glede na to, da se za pogodbo z dne 8. junija 1979 uporablja angleško pravo, za razlago navedene pogodbe pristojno High Court of Justice (England and Wales) (višje sodišče (Anglija in Wales)). Dodal je, da tožeča stranka ni navedla nobene odločbe tega sodišča, ki bi potrjevala njeno trditev, da so bile pravice v zvezi z imenom glasbene skupine „The Specials“ prenesene na tretjo osebo.

29 Iz točke 40 izpodbijane odločbe je razvidno, da je odbor za pritožbe neobstoj morebitnih odločb tega sodišča navedel le zato, da bi ugotovil, da trditev tožeče stranke ni podprta z dokazi. Vendar na podlagi tega ni mogoče sklepati – kakor sklepa tožeča stranka – da je odbor za pritožbe soglasje intervenienta presojal z vidika takih odločb, in ne – kot je ta to pravilno storil – z vidika člena 15(2) Uredbe št. 207/2009.

30 Posledično je treba argument tožeče stranke zavrniti.

31 Na drugem mestu je treba argument tožeče stranke o napačni razlagi nekaterih določb pogodbe z dne 8. junija 1979 obravnavati skupaj s četrtim očitkom, s katerim tožeča stranka odboru za pritožbe očita, da ni upošteval nekaterih določb navedene pogodbe.

32 Drugi očitek je treba torej zavrniti.

Tretji očitek: obrnjeno dokazno breme glede soglasja za uporabo sporne znamke s strani tretje osebe

33 Tožeča stranka trdi, da je iz tega, da odbor za pritožbe ni upošteval člena 15(2) Uredbe št. 207/2009, razvidno, da je ta odbor v nasprotju s to določbo obrnil dokazno breme glede soglasja za uporabo sporne znamke s strani tretje osebe. Odbor za pritožbe naj bi namreč tožeči stranki neutemeljeno očital, da ni predložila sodnih odločb, ki bi potrjevale njene trditve v zvezi z vsebino nekaterih določb pogodbe z dne 8. junija 1979. Navedeni odbor pa naj bi moral intervenienta pozvati, naj predloži dodatne dokaze o svojem soglasju za uporabo sporne znamke, če je ta odbor menil, da že predloženi dokazi ne zadostujejo, ne pa tožečo stranko, naj dokaže, da soglasja intervenienta ni bilo.

34 Spomniti je treba, da mora v postopku za razveljavitev imetnik sporne znamke predložiti dokaz o tem, da je dal soglasje za zatrjevano uporabo te znamke s strani tretje osebe (glej sodbo z dne 13. januarja 2011, Park/UUNT– Bae (PINE TREE), T-28/09, neobjavljena, EU:T:2011:7, točka 60 in navedena sodna praksa).

35 V obravnavanem primeru je moral – kot pravilno trdi tožeča stranka – intervenient predložiti dokaz, da je dal soglasje za uporabo sporne znamke s strani tretje osebe.

36 Vendar tožeča stranka neupravičeno zatrjuje, da je odbor za pritožbe dokazno breme v zvezi z neobstojem takega soglasja prevalil nanjo.

37 Na prvem mestu je namreč po eni strani iz točke 4 izpodbijane odločbe razvidno, da je intervenient v pripombah glede zahteve za razveljavitev, ki jo je vložila tožeča stranka, predložil izpisek nadomestil, ki so jih tretje osebe plačale za uporabo sporne znamke. Po drugi strani je odbor za pritožbe v točkah 42 in 43 navedene odločbe navedel, da je bila uporaba sporne znamke s strani tretje osebe podlaga za plačilo nadomestil intervenientu med celotnim obdobjem, za katero je bilo treba dokazati uporabo sporne znamke, na podlagi česar je navedeni odbor za pritožbe sklepal, da je obstajalo soglasje intervenienta za uporabo sporne znamke s strani tretje osebe. Iz tega izhaja, da je odbor za pritožbe o obstoju navedenega soglasja v skladu s sodno prakso, navedeno v točki 34 zgoraj, sklepal na podlagi dokazov, ki jih je predložil intervenient.

38 Na drugem mestu, kot je bilo navedeno v točki 29 zgoraj, odbor za pritožbe soglasja intervenienta za uporabo sporne znamke s strani tretje osebe ni proučil ob upoštevanju morebitnih odločb High Court of Justice (England and Wales) (višje sodišče (Anglija in Wales)).

39 Tožeča stranka zato ne more trditi, da ji je odbor za pritožbe naložil dokazno breme glede neobstoja soglasja intervenienta za uporabo sporne znamke s strani tretje osebe.

40 Iz tega sledi, da je treba tretji očitek zavrniti.

Četrti očitek: neupoštevanje nekaterih določb pogodbe z dne 8. junija 1979

41 Tožeča stranka odboru za pritožbe očita, da ni upošteval nekaterih določb pogodbe z dne 8. junija 1979, iz katerih naj bi bilo razvidno, da je intervenient odsvojil pravice v zvezi z dejavnostjo glasbene skupine „The Specials“, ki zajemajo pravice vsakršne uporabe imena te skupine, vključno kot znamko, zaradi česar naj ne bi bil več imetnik navedenih pravic. Dodaja, da zaradi odsvojitve teh pravic dokazi, ki jih je intervenient predložil, v nasprotju s tem, kar je menil odbor za pritožbe, niso mogli dokazovati, da je podal soglasje za uporabo sporne znamke s strani tretje osebe.

42 Kar zadeva, prvič, argument v zvezi z domnevno odsvojitvijo pravic intervenienta na podlagi pogodbe z dne 8. junija 1979, EUIPO izpodbija njegovo dopustnost. Zatrjuje, da tožeča stranka s tem argumentom dejansko trdi, da intervenient ni imel pravice zahtevati registracijo sporne znamke in da zato ob vložitvi zahteve za registracijo navedene znamke ni ravnal v dobri veri v smislu člena 52(1)(b) Uredbe št. 207/2009. Ta določba naj se po eni strani ne bi uporabljala v okviru postopka za razveljavitev znamke Evropske unije, po drugi strani pa naj bi se člen 15(2) Uredbe št. 207/2009 nanašal na uporabo znamke, in ne na njeno imetništvo.

43 Treba je opozoriti, da člen 52(1)(b) Uredbe št. 207/2009 določa, da se znamka Evropske unije razglasi za nično na podlagi zahteve, vložene pri EUIPO, ali na podlagi nasprotne tožbe v postopku zaradi kršitve pravic, če prijavitelj ob vložitvi prijave znamke ni ravnal v dobri veri.

44 V obravnavanem primeru tožeča stranka trdi, da je uporaba sporne znamke spadala med pravice, ki jih je intervenient po njenem mnenju odsvojil s pogodbo z dne 8. junija 1979 in katerih imetnik ob vložitvi zahteve za registracijo te znamke torej ni bil več.

45 Ta argument je seveda mogoče razumeti tako, da se predpostavlja, da intervenient ni mogel vložiti zahteve za registracijo imena glasbene skupine „The Specials“ kot znamke Evropske unije. Vendar se tožeča stranka v okviru postopka za razveljavitev sporne znamke ni oprla na člen 52(1)(b) Uredbe št. 207/2009 in se sklicevala na slabo vero intervenienta ob vložitvi zahteve za registracijo navedene znamke.

46 Tožeča stranka namreč meni le, da intervenient ni mogel dati soglasja za uporabo sporne znamke s strani tretje osebe – v smislu člena 15(2) Uredbe št. 207/2009 – v obdobju, za katero je treba dokazati resno in dejansko uporabo, saj ni bil več imetnik pravic, ki jih je odsvojil s pogodbo z dne 8. junija 1979. Zato je EUIPO neupravičeno dvomil o dopustnosti argumenta tožeče stranke.

47 Vendar EUIPO pravilno izpodbija utemeljenost tega argumenta. Ugotoviti je namreč treba, da je brezpredmeten pri ugotavljanju – v skladu s členom 51(1) Uredbe št. 207/2009 – da intervenient sporne znamke ni resno in dejansko uporabljal oziroma da se ta znamka ni tako uporabljala s soglasjem intervenienta.

48 Opozoriti je treba, da *ratio legis* zahteve, da se mora znamka uporabljati resno in dejansko, da bi bila varovana na podlagi prava Unije, izhaja iz tega, da register EUIPO ne sme postati predmet strateškega in statističnega vlaganja, s katerim bi bil neaktivnemu imetniku podeljen časovno neomejen zakoniti monopol (sodba z dne 15. septembra 2011, centrotherm Clean Solutions/UUNT– Centrotherm Systemtechnik (CENTROTHERM), T-427/09, EU:T:2011:480, točka 24).

49 V obravnavanem primeru je treba spomniti, da je intervenient sporno znamko registriral 27. julija 2005 in da ima kot imetnik te znamke v skladu s členom 9(1), prvi stavek, Uredbe št. 207/2009 izključne pravice v zvezi s to znamko. Iz določb členov 51 in 55 Uredbe št. 207/2009 je razvidno, da glede znamke Evropske unije velja domneva veljavnosti (glej po analogiji sodbi z dne 13. septembra 2013, Fürstlich Castell'sches Domänenamt/UUNT– Castel Frères (CASTEL), T-320/10, EU:T:2013:424, točka 27, in z dne 25. novembra 2015, Ewald Dörken/UUNT– Schürmann (VENT ROLL), T-223/14, neobjavljena, EU:T:2015:879, točka 56).

50 Iz tega izhaja, da se tožeča stranka v utemeljitev tožbe, ki se nanaša na postopek za razveljavitev na podlagi člena 51(1)(a) Uredbe št. 207/2009, ne more veljavno sklicevati na domnevno odsvojitev pravic imena glasbene skupine „The Specials“ na podlagi pogodbe z dne 8. junija 1979, da bi dokazala, da intervenient sporne znamke, registrirane 27. julija 2005, ni resno in dejansko uporabljal oziroma da se ta znamka ni tako uporabljala z njegovim soglasjem v smislu člena 15 Uredbe št. 207/2009.

51 Drugič, glede argumenta v zvezi z neobstojem dokazne vrednosti dokazov, ki jih je predložil intervenient, je treba opozoriti, da je ta moral predložiti dokaz, da je dal soglasje za uporabo sporne znamke s strani tretje osebe.

52 Poleg tega je treba ugotoviti, da mora biti ob upoštevanju pomena posledice prenehanja izključne pravice imetnika znamke Evropske unije do uporabe te znamke soglasje izraženo tako, da se z gotovostjo ugotovi volja, da se imetnik tej pravici odpove. Taka volja običajno izhaja iz izrecnega soglasja. Vendar ni mogoče izključiti, da lahko v nekaterih primerih posredno izhaja iz okoliščin ali dejstev, ki so obstajala pred uporabo znamke s strani tretje osebe, ob tej uporabi ali po njej, ki prav tako zanesljivo kažejo, da se je imetnik svoji pravici odpovedal (glej sodbi z dne 13. januarja 2011, PINE TREE, T-28/09, neobjavljena, EU:T:2011:7, točka 61 in navedena sodna praksa, in z dne 30. januarja 2015, Now Wireless/UUNT– Starbucks (HK) (now), T-278/13, neobjavljena, EU:T:2015:57, točka 35).

53 V obravnavanem primeru je tožeča stranka zahtevo za razveljavitev vložila 30. oktobra 2012, zato se petletno obdobje, navedeno v zgoraj navedeni določbi, razteza od 30. oktobra 2007 do 29. oktobra 2012 (v nadaljevanju: upoštevno obdobje), česar stranke ne izpodbijajo.

54 Da bi dokazal resno in dejansko uporabo sporne znamke v upoštevnem obdobju, je intervenient pri EUIPO predložil dopise, ki mu jih je poslal računovodja, iz katerih so razvidna nadomestila, ki so mu jih tretje osebe plačale za uporabo sporne znamke v letih od 2007 in 2012, ter podrobne izpiske teh nadomestil za isto obdobje.

55 Tožeča stranka verodostojnosti teh dokumentov ne izpodbija. Vendar zatrjuje, da ti dokumenti soglasja intervenienta za uporabo sporne znamke s strani tretjih oseb, omenjenih v navedenih dokumentih, ne dokazujejo pravno zadostno.

56 Ta argument je treba zavrniti. V skladu s sodno prakso namreč velja, da če imetnik znamke Evropske unije trdi, da je tretja oseba uporabljala to znamko, zato da bi utemeljil sklicevanje na njeno resno in dejansko uporabo v smislu člena 15 Uredbe št. 207/2009, posredno zatrjuje, da se je ta uporaba izvajala z njegovim soglasjem (glej sodbi z dne 13. januarja 2011, PINE TREE, T-28/09, neobjavljena, EU:T:2011:7, točka 62 in navedena sodna praksa, in z dne 30. januarja 2015, now, T-278/13, neobjavljena, EU:T:2015:57, točka 36 in navedena sodna praksa). Poleg tega se zdi malo verjetno, da bi intervenient lahko razpolagal s temi dokumenti in jih predložil kot dokaz uporabe sporne znamke, če bi se ta uporabljala proti njegovi volji.

57 Zato je treba ugotoviti, da so ti elementi dovolj trdna podlaga za sklep, da se je sporna znamka v upoštevnem obdobju uporabljala s soglasjem intervenienta.

58 Odbor za pritožbe je torej, prvič, v točki 42 izpodbijane odločbe pravilno navedel, da je intervenient prejel plačilo nadomestil za to, da je tretjim osebam dovolil uporabo sporne znamke, in drugič, v točki 45 te odločbe pravilno ugotovil, da se je ta znamka uporabljala s soglasjem intervenienta.

59 Četrti očitek je treba zato zavrniti.

Peti očitek: upoštevanje neupoštevnih preudarkov

60 Tožeča stranka odboru za pritožbe očita, da je o tem, ali je intervenient dal soglasje za uporabo sporne znamke s strani tretje osebe v smislu člena 15(2) Uredbe št. 207/2009, presojal ob upoštevanju treh preudarkov, ki po njenem mnenju niso upoštevni v zvezi s tem. Tako naj, prvič, ne bi bila upoštevna okoliščina, ki jo je odbor za pritožbe navedel v točki 42 izpodbijane odločbe, da se pravice v zvezi z imenom ali znamko običajno ne prenašajo v pogodbi o snemanju med umetnikom in založbo plošč. Drugič, prav tako naj bi bilo neupoštevno dejstvo, navedeno v točki 43 izpodbijane odločbe, da založba plošč, s katero je intervenient 8. junija 1979 sklenil pogodbo, pri EUIPO ni uveljavljala pravic iz sporne znamke. Tretjič, to, da odbor za pritožbe v točki 44 izpodbijane odločbe argumente tožeče stranke razlaga, kot da želi z njimi dokazati slabo vero intervenienta ob vložitvi prijave sporne znamke v smislu člena 52(1) Uredbe št. 207/2009, naj bi jo dejansko zavezovalo, da vloži zahtevo za ugotovitev ničnosti sporne znamke na tej podlagi. Vprašanje morebitne slabe vere intervenienta naj zato ne bi bilo upoštevno pri presoji njegovega soglasja za uporabo sporne znamke s strani tretje osebe.

61 Kot je bilo navedeno v točkah 37 in 54 zgoraj, je odbor za pritožbe obstoj soglasja intervenienta v skladu s sodno prakso, navedeno v točki 34 zgoraj, ugotovil na podlagi dokazov, ki jih je ta predložil, zlasti dopisov računovodje, iz katerih so razvidna nadomestila, ki so mu bila plačana za uporabo sporne znamke, in podrobnih izpiskov teh nadomestil za upoštevno obdobje. Kot je razvidno iz točke 57 zgoraj, so ti dokazi zadostovali, da se na njihovi podlagi ugotovi, da je intervenient soglašal z uporabo sporne znamke s strani tretje osebe v smislu člena 15(2) Uredbe št. 207/2009.

62 Poleg tega je treba navesti, da trditve odbora za pritožbe, ki jih tožeča stranka graja, niso bile namenjene ugotovitvi soglasja intervenienta, temveč so bile odgovor na argumente, ki jih je tožeča stranka podala pred odborom za pritožbe, kot so povzeti v točki 14, od prve do pete alinee, in v točki 39 izpodbijane odločbe.

63 Iz tega izhaja, da je peti očitek brezpredmeten in da ga je treba zato zavrniti.

64 Ker ni nobeden od očitkov, ki jih je navedla tožeča stranka, utemeljen, je treba edini tožbeni razlog zavrniti in s tem zavrniti tožbo v celoti.

Stroški

65 V skladu s členom 134(1) Poslovnika Splošnega sodišča se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki. Ker tožeča stranka ni uspela, se ji v skladu s predlogi EUIPO in intervenienta naloži plačilo stroškov.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (prvi senat)

razsodilo:

1. Tožba se zavrne.

2. Družbi Windrush Aka LLP se naloži plačilo stroškov.

Pelikánová Valančius Öberg

Razglašeno na obravnavi v Luxembourgu, 22. marca 2017.

Podpisi